

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra Lykkens Blændværk

Citation: Brandes, Edvard: "Lykkens Blændværk", i Brandes, Edvard: *Lykkens Blændværk*, 1898, s. 37. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_05-shoot-idm140342404861456/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Lykkens Blændværk

ikke — man kunde ikke holde Glæden vedlige under denne faste trygge Besiddelse.

Hvorfor han da skulde være saa arrig over Flemming? Flemming var jo egentlig en brav Fyr, pokkers flink og elskværdig, klog og hæderlig — blot om sig og en Smule snobbet. Naa, Herregud, hvordan skulde han blive anderledes? Men Fru Flemming — hun var som en Skovsø, stille, næsten slumrende, gemmende al Verdens Fred.

Og i den Indsø var Flemmings Glød slukket.

Han rystede Tankerne af sig, gik ind i en Butik og købte nogle Blomster til sin Kone, inden han drejede om ad Valdemarsgade. Da han næsten var hjemme, saa' han Gadens store Politibetjent, der stod og talte med et opfikset Pigebarn. Synet af denne Betjent irriterede ham altid. Det var en høj Karl med et brøstigt Udtryk i det svære Tyrcansigt. Alle Distriktets Handlende erlagde ham deres Tribut, alle Distriktets Piger skælvede for ham og var ham til Tjeneste. Han tog det alt som selvfølgelig og betragtede de uafhængige Beboere med uforskammet Mistænksomhed. I

hvert Fald indbildte Kragh sig det. Han havde fattet et fuldstændigt Had til denne Karl, der syntes ham at repræsentere de mest brutale og mest uindskrænkede Samfundsmagter — Betjenten var ham den væbnede Urets Symbol. Kragh passerede forbi ham og Pigebarnet og ærgrede sig over ikke at kunne gribe ham paa fersk Gerning. Han havde endog den Fornemmelse, at Betjenten saa' uforskammet efter ham.

»Aa, jeg ærgrer mig ogsaa over alting i Aften,« sagde han til sig selv, da han gik ind ad Gadedøren.